

Namaz Kılabilmek İçin İşimi Bırakmışım

Enver Ören Ağabey: "Namaz için çok sıkıntı çektiğimden, müessesemizin her yerinde çalışanlarımız namazlarını rahat kılsınlar diye mescid yaptırıyoruz."

Gazetemizin de içinde bulunduğu, İhlas Holding'in Kurucusu Merhum Enver Ören Ağabey, başından geçen namazla ilgili bir olayı şöyle anlatmışlardı:

Kuleli'yi bitirip Fen Fakültesinde tahsil görürken, uzak bir akrabamın Bankalar Caddesindeki eczânesinde çalışıyordum. Geceleri de orada kalıyor, nöbet tutuyordum. Ayda 125 lira alıyordum. Eczânede çalışırken, ikindi namazın kılıp geliyordum. O saatler eczâne yoğun oluyordu...

Bir gün akrabam beni çağırdı ve dedi ki: "Böyle olmaz, iş aksıyor. Ya namazı, ya da eczâneyi terk et!" Kendisine, "Yâhu namazın farzı, en çok dört dakika sürer" dediysem de, "Olmaz" dedi... "Peki ben de hemen ayrılıyorum" dedim ve eczânedan çıktım. Kuleli'den Hocamız olan Mübârek Hilmi Işık Efendi'ye gidip olayı anlattım. Çok üzüldüler ve dediler ki: "Yarın sâat 12.00'de Yeni Câmi'nin önünde buluşalım ve size iş arayalım."

O gece bir rüyâ gördüm. Yeni Câmi'nin önünde, göğe yükselen bir nûr. Her taraf insan dolu. Ne var diye sordum. "Bilmiyor musun? Peygamber Efendimiz teşrif edecek" denildi. Biraz sonra Peygamber Efendimiz teşrif ettiler. Tam (Hilye-i se'âdet)'de yazıldığı sûrette idiler. Etrâfa baktılar. En sonlarda beni görünce parmaklarıyla işâret ederek yanlarına çağırdılar. Kulağıma eğilerek, "Kızımдан memnûn musun?" diye sordular. Ben şaşırdım. Peygamber Efendimizin kızı Hazret-i Ali ile evli ve ben bekârım. Ne diyeyim? "Evet efendim memnûnum" dedim. Tebessüm buyurdular. Ertesi gün o nûr hâlesinin göğe yükseldiği yerde onlarla buluştuk. Hocama rüyânın ilk kısmını anlattım. "Hayrolsun efendim" dediler. (El-ulemâü veresetül enbiyâi=Âlimler peygamberlerin vârisleridir) hükmünce ben bir gün mübârek hocamızın kızı ile evleneceğimi anladım...

Mübârekler, "Şimdi nereye gidelim, Kemâl Atabay'a gidelim" dediler. Kimyâ fakültesinden sınıf arkadaşları veya asistan idi. Sirkeci'nin bir arka sokağına girdik. Orada Şark Eczâ Deposu vardı. Hocamızın ellerinde çantası, merdivenlerden çıktık. Kemâl Atabay da ortağı Derman Bey ile toplantıda imiş. Haftada bir gün bir araya gelirlermiş. Hocamı görünce, "Ooo Hilmi Bey nerelersiniz?" diye sarıldılar. Hocam da, "Bu benim oğlumdur. Kendisine iş arıyoruz" dediler. Kemâl Bey dedi ki: "İlâçtan anlar mı?" Hocam da "Zâten eczânede çalışıyordum" dediler. Kemâl Bey, "Siz bizim gazete ilânımızı mı okudunuz?" dedi. Meğer gazeteye o gün ilan vermişler. Hocamız da, "İlândan haberimiz yok" dediler. Sonra Kemâl Bey bana "Şöyle geçin" diyerek, birkaç şey yazdırdılar ve "Tam aradığım elemansın. Tamam tamam, ben bunu aldım" dedi. Hocamız da, "Efendim kaç para vereceksiniz?" diye sordular. Onlar da "250 lira" dediler. Sen misin namaz için işi terk eden; al sana iş, hem de iki misli maaş... Hatta, "yol parası da bizden" dediler...

O sene, 1956'da Sigorta Kanunu da çıktı, beni sigortalı yaptılar. Bu sebeple 38 yaşında emekli oldum... Ya efendim sen misin danışan. Hocamıza sorduk, bu nîmete kavuştuk. Biz nerelerde, ne zorluklarla namaz kıldık. Namaz için çok sıkıntı çektiğimden, müessesemizin her yerinde arkadaşlar namazlarını rahat kılsınlar diye mescid yaptırıyoruz.

Kaynak: 04 Şubat 2026 Türkiye Gazetesi Arşivi